ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

'Ο Λώρης ὅμως στάθηκε ἄτυχος κ' ἀπὸ συγκατάβασι σὲ συγκατάβασι, κατέληξε νὰ ζητήση δουλειὰ σὲ κανένα θέατρο.

Οἱ 'Αθηναῖοι θιασάρχαι, καταρτίζοντας τοὺς θιάσους τους ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ Πάσχα, ἐφρόντιζαν συγχρόνως καὶ γιὰ τὴν ἐξασφάλισι καλῆς ὀρχήστρας.

'Ο Λώρης τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ μίλησε γιὰ τὴ διάθεσι ποὺ εἶχε νὰ ἐργαστῆ σὲ κάποιο γνωστό του μαέστρο. Κι' ὁ μαέστρος, ξέροντας τὴν ἀξία του, τὸν σύστησε στὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας τῆς ὀπερέττας Κονταράτου.

'Ο νέος ἔννοιωθε ντροπὴ γιὰ ὅλ' αὐτά. Θάθελε κάποια ἄλλη δουλειὰ πιὸ ἥσυχη. Μὰ ἡ ἀνάγκες του ἦταν μεγάλες κ' ἔτσι ἕνα καλὸ πρωῒ πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θέατρο ποὺχε ἐγκατασταθεῖ ἡ ὀπερέττα Ἔνκελ, γιὰ πρόβα.

Μὴ ἔχοντας γνωριμίες στὸ θέατρο, στάθηκε παράμερα ὅσο ν' ἀρχίση ἡ πρόβα. Τοῦ φαινόταν πὼς κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Τοῦ ρχότανε νὰ πάρη τὸ βιολί του παραμάσχαλα καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, νὰ φύγη, νὰ φύγη μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ τοῦ ἦταν τόσο ξένος...

Ἄρχισε τέλος ἡ πρόβα. Ὄρθιος στὴ θέσι του, ὁ Λώρης ἔπαιζε τὸ βιολί του, ἔχοντας καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ μαέστρο. Οὔτε γύριζε, ὅπως οἱ ἄλλοι μουσικοί, νὰ κυττάξη τὶς γυναῖκες στὴ σκηνή...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἔννοιωσε ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα, ποὺ μόνον ὅσοι τὸ ἔχουν αἰσθανθεῖ θὰ μᾶς καταλάβουν. Ἔννοιωσε πὼς κάποιος τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε ἐπίμονα.

Δυὸ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω του ἀπὸ ὥρα, δυὸ μάτια ποὺ τὸν ἔκαιγαν, τὸν στενοχωροῦσαν. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ προερχόταν ἀπ' τὴ σκηνή.

Γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὸ ἐπίμονο αὐτὸ κύτταγμα, ὁ Λώρης γύρισε καὶ κύτταξε στὴ σκηνή, πρὸς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Καὶ τότε τὸ βλέμμα του διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα ποὺ ἦταν καρφωμένο ἐπάνω του τόσην ὥρα.

Μὲ δυὸ μάτια γεμᾶτα τόλμη καὶ πάθος, γεμᾶτα φωτιὰ ἐπιθυμίας.

Τὰ μάτια τῆς Φλώρας, ποὺ χόρευε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕναν ἱσπανικὸ χορό...

'Ο Λώρης χαμήλωσε τὰ μάτια του, χωρὶς νὰ παραξενευτῆ. Τοὔκανε ἐντύπωσι ἡ χτυπητὴ ὠμορφιὰ τῆς θεατρίνας, μὰ ἔννοιωσε μάλλον φόβο καὶ ἀνησυχία, παρὰ συγκίνησι κ' εὐχαρίστησι γιὰ τὸ κύτταγμά της τὸ ἐπίμονο.

Ἤξερε καλὰ τὸν κόσμο αὐτὸ τῶν θεάτρων καὶ ἰδίως τὶς γυναῖκες. Εἶχε ἀκουστὰ γιὰ τὴ Φλώρα. Μετὰ τὸ δράμα μάλιστα τῆς οἰκογενείας Λιναρδῆ, ἔμαθε κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μελαχροινῆς σουμπρέττας, ποὺχε γίνει, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, αἰτία μιᾶς τέτοιας τραγωδίας. Καὶ τὴν ἐμίσησε, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζη προσωπικῶς. Τὴν φανταζότανε φιλενάδα τοῦ Βρανᾶ κ' αἰσθανόταν ἀηδία γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή. Ὅταν μάλιστα πληροφορήθηκε πὼς βρίσκεται κ' αὐτὴ στὸ θίασο τῆς Ἔνκελ, σκέφτηκε νὰ μὴ δεχτῆ θέσι στὴν ὀρχήστρα, μὰ εἶχε δώσει πειὰ τὸ λόγο του.

'Αποφάσισε ὡσπόσο νὰ σταθῆ μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἠθοποιούς. Νὰ μὴν ἀνακατευτῆ μαζύ τους, νὰ τοὺς ἀποφύγη.

Ὅσο γιὰ τὴ Φλώρα μάλιστα, οὔτε νὰ τὴν κυττάξη δὲν θὰ γύριζε. Θάκανε τὴ δουλειά του σὰν αὐτόματο καὶ μόλις τελείωνε κάθε πρόβα ἢ παράστασις, θάφευγε ἀμέσως ἀπ' τὸ θέατρο, μακρυὰ—μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ τὸν φοβότανε καὶ δὲν τὸν συμπαθοῦσε.

Αὐτὲς τὶς ἀποφάσεις εἶχε πάρει ὁ Λώρης. Καὶ νὰ τώρα, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα σχεδόν, ἡ θεατρίνα ποὺ περισσότερο μισοῦσε κ' ἀηδίαζε, τὸν πρόσεχε καὶ τὸν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον, μὲ πάθος...

Γιατὶ τὰ βλέμματα αὐτά;

Μήπως τὸν ἤξερε ἄραγε ἡ Φλώρα, μήπως ἤξερε τὶς σχέσεις του μὲ τὴν οἰκογένεια Λιναρδῆ;

Ἢ τὄκανε ἀπὸ γυναικεία ἰδιοτροπία, ἀπὸ κοκεταρία, ἔτσι γιὰ νὰ παίξη μαζύ του, νὰ τὸν κάνη θῦμα της, νὰ τὸν προσύφεση κ' αὐτὸν στοὺς θαυμαστάς της;

Ὅ,τι κ' ἂν ἦταν ἀληθινὸ ἀπ' τὰ δύο, τοῦ Λώρη τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.

Θὰ κρατοῦσε αὐστηρότητα ἀξιοπρεπῆ, ψυχρὴ καὶ σοβαρὴ στάσι ἀπέναντι τῆς θεατρίνας σύτῆς, δὲν θὰ γύριζε οὔτε μιὰ φορὰ νὰ τὴν κυττάξη, θὰ τὴν ἀπόφευγε. Κι' ἂν τὸν παραενοχλοῦσε, θὰ τῆς ἔδινε νὰ καταλόβη, ὅτι τοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορη. ὅτι τὸν ἐνοχλεῖ.

Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ φρόνιμο.

Μολαταῦτα, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πρόβας, ὁ Λώρης καταλάβαινε, χωρὶς νὰ γυρίζη τὰ μάτια του πρὸς τὴ σκηνή, ὅτι ἡ Φλώρα τὸν κύτταζε καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ προσελκύση τὴν προσοχή του.

Γι' αὐτό, ὅταν τελείωσε ἡ πρόβα, πῆρε τὸ βιολί του, τὸ ἔβαλε γρήγορα—γρήγορα στὴ θήκη του κ' ἔφυγε ἀπ' τὸ θέατρο, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα τῆς πρόβας, ὁ Λώρης πῆγε στὸ θέατρο τελευταῖ

'Η Φλώρα βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ σκηνή. Μόλις τὸν εἶδε, τὰ μάτια της ἄστραψαν, ἔκαμε μιὰ νευρικὴ χειρονομία χαρᾶς καὶ κάρφωσε πάλι τὸ βλέμμα της, τὸ ἐπίμονο καὶ παθητικό, ἐπάνω του.

'Ο Λώρης τὰ μάντευε μᾶλλον αὐτά, παρὰ τὰ ἔβλεπε. Κι' ἦταν πειὰ βέβαιος πὼς τὰ κυττάγματα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς σουμπρέττας γι' αὐτὸν δὲν ἦσαν μιὰ ἁπλῆ ἰδιοτροπία. Εἶχε κάποιο λόγο βαθύτερο...

Μήπως εἶχε ἐρωτευθεῖ μαζύ του ἡ Φλώρα;

Ἂν τὸ ἐξακρίβωνε αὐτό, θάφευγε ἀπ' τὴ δουλειὰ ἀμέσως.

Ἕνας τέτοιος ἔρωτας τοῦ φαινόταν ἐπιβαρύς, πρόστυχος, βδελυρός.

***

Χόρευε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕναν ἱσπανικὸ χορό...

Τί συνέβαινε ὅμως μὲ τὴ Φλώρα;

Γιατὶ εἶχε προσέξει τὸ Λώρη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, γιατὶ τὸν κύτταζε ἔτσι, γιατὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ προσελκύση τὴν προσοχή του, γιὰ ἕνα του μονάχα βλέμμα;

Ἤθελε νὰ παίξη μαζύ του;

'Επιθυμοῦσε νὰ τὸν ξετρελλάνη;

Ἦταν τέλος μιὰ ἰδιοτροπία της αὐτό, ἕνα παιχνίδι. ἕνα καπρίτσιο γυναικεῖο;

Ὄχι. Στὴν καρδιὰ τῆς θεατρίνας συνέβαινε κάτι σοβαρώτερο.

Τὸν ἀγαποῦσε!....

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργο κ' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ἔφτασε νὰ δῆ ἡ τρελλὴ σουμπρέττα τὸ Λώρη γιὰ μιὰ μονάχα φορά, ἔφτασε νὰ τοῦ ρίξη ἕνα μονάχα βλέμμα, γιὰ νὰ ξετρελλαθῆ μαζύ του.

Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὸ γλυκό του πρόσωπο, τὰ ἐκφραστικά, τὰ μεγάλα, τὰ ρεμβώδ καὶ μελαγχολικά του μάτια, τὰ σγουρά του μαλλιά, τὸ φωτεινό του μέτωπο, τὰ γυναικεῖα του χέρια, τὸ σεμνὸ καὶ σοβαρό, τὸ κοριτσίστικο ὕφος του.

Γι' αὐτὸ καὶ στήριξε τὰ μάτια της ἐπάνω του, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Δὲν χόρταινε νὰ τὸν βλέπη.

Κι' ὅταν ὕστερα εἶδε πὼς ὁ νέος δὲν γύριζε οὔτε νὰ τὴν κυττάξη κάν, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορία του καὶ τὴν ψυχρότητά του, ὅταν εἶδε πὼς τὴν ἀπόφευγε, τότε πειὰ ἡ καρδιά της ἄναψε, λαμπάδιασε, πυροπλήθηκε.

Αὐτὴ ποὺ ἦταν συνηθισμένη νὰ τρέχουν οἱ θαυμασταί ξοπίσω της καὶ νὰ τὴν παρακαλοῦνε, ποὺ πατοῦσε πάνω σ' ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ τὶς σύντριβε, ἔννοιωθε τώρα τὸν πόθο της γιὰ τὸν ὡραῖο μουσικὸ νὰ μεγαλώνη, ὅσο αὐτὸς τὴν περιφρονοῦσε καὶ τὶς γύριζε τὶς πλάτες.

'Αλλὰ γιατὶ δὲν τὴν κύτταζε ὁ νέος;

Γιατὶ τῆς φερνόταν ἔτσι ψυχρά, ἐχθρικὰ σχεδόν; Δὲν ἦταν δὰ καμμιὰ ἄσχημη. Οὔτε καμμιὰ κορίστα...

Κάτι ἄλλο θὰ συνέβαινε ἀσφαλῶς.

Κάτι ποὺπρεπε νὰ τὸ μάθη ἀφεύκτως.

Ρώτησε τὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας.

'Ο μαέστρος δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Λώρη. 'Εγνώριζε μόνο τὴ συζυγική του τραγωδία. Καὶ τὴ διηγήθηκε στὴ Φλώρα.

('Ακολουθεῖ)